

JAROSLAVA HOFMANOVÁ

V SEVŘENÍ OSUDU

*V sevření osudu
Jaroslava Hofmanová
2. vydání*

*Vydáno v listopadu 2015 jako 20. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)*

*ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-47-2
mobi: ISBN 978-80-88061-48-9
pdf: ISBN 978-80-88061-49-6*

KKNIHY.CZ
NAKLADATELSTVÍ A PRODEJ E-KNÍH

V SEVŘENÍ
OSUDU

1.

1. října 1987

Co to dělám? Mám náramnou chuť zakřičet. Zavřela jsem oči a rychle je zase otevřela. Takhle to být nemělo. Ještě je čas. Můžu všechno zrušit. „Je ti něco miláčku?“ To se starostlivě zeptá můj nastávající manžel, v tesilovém obleku s myrtovou kytíčkou v klopě saka a upřeně mi hledí do očí.

Vydržím jeho soustředěný pohled. „Ne, jen se mi trochu zamotala hlava.“ „To je z toho dlouhého stání,“ konstatoval věčně. „Nechceš se posadit ještě na chvíli do auta?“

Stojíme před starobylým zámečkem, na jehož fasádě před několika dny započala rekonstrukce a celá barokní stavba je pokryta škaredým lešením. Cítím vnitřní napětí a nechce se mi pohnout z místa. „Už je to lepší,“ řeknu honem.

„Tak se o mě alespoň opři,“ pokračoval neodbytně a objal mě něžně kolem útlých ramen.

Opřela jsem se. Možná mě přestane chvíli pozorovat.

Proč je tak starostlivý? Ptám se sama sebe a hned si odpovídám. Je to proto, že jsem v jiném stavu. Nebo protože by mohl být mým otcem? Asi už je takový. Má v sobě utkvělou touhu o někoho se starat a ochraňovat ho.

Kolem nás postává několik nastrojených svatebčanů, kteří se prkenně usmívají. Jsem z nich nejmladší. Je mi osmnáct let.

Různých zvědavců, kamarádů a známých, jenž nebyli na vdavky pozváni, však zde chaoticky podupává nevyčísitelné množství. Všichni se přišli podívat na mne, vesnickou holku, kterou potkalo tak veliké štěstí. Pravděpodobně si to všichni mysleli. Dalo se to lehce vyčíst z jejich opovržlivých výrazů.

Ale tak to přece nebylo. Kdyby jen tušili...

Kdesi v hustém davu zahlédnu Eriku Pelikánovou. Jediná se tváří spokojeně. A taky má proč...

Naši rodinu zastupuje pouze moje padesátiletá podsaditá matka s nepřijemnou vizáží a moje nejlepší přítelkyně Renata. Pečlivě načesaná hlava prozrazuje její povolání a jantarové oči se usmívají za silnými skly dioptrických brýlí, s moderními obroučkami. Jediná mi patrně nezávidí, nýbrž vůbec nic nechápe. A já vlastně taky ne.

Potom zde lelkuje několik příbuzných mého budoucího muže. Jeho nejstarší, třicetiletý syn Jan, v obleku šitém na míru, se svoji o pět let mladší manželkou Lucií, oblečenou ve volné těhotenské šaty. Přívětivě se usmívá a vlídně pokyne. Její muž mě viditelně přehlíží.

Nejmladší syn Daniel se svoji ženou stojí vedle nás. Dojeli na poslední chvíli a tvářili se neutrálně. Daniel vypadal precizně, jako jeho otec. Jeho oplácaná manželka Sabina si mě nenávistně měřila a urovnávala si ustavičně záhyb na splývavé sukni, která jí byla očividně těsná.

Jsou oba stejně staří, mají o dva roky více než já a dnes je vidím poprvé v životě.

V povzdáli podupávalo pár, jak mi můj snoubenec prozradil, důležitých lidí, které jsem neznala a jejichž jména si nepamatovala.

Ženich se ke mně znovu diskrétně nakloní. „Musíš se teď šetřit. Vážně je ti lépe?“

Ať mi dá pokoj. Snad nebude takhle otravný celé mé těhotenství. „Jistě. Neměj obavy.“

Nemusí se pořád o mě tak strachovat. Nebo se jedná o lékařskou deformaci z povolání? Připadala jsem si spíše jako jeho dcera.

Ale já budu jeho ženou! Uvědomuje si to? A hlavně uvědomuji si to já? Zachytila jsem jízlivý pohled mé milující matinky.

Dobře ti tak, vysmíval se. Kdo chce kam, pomozme mu tam. Já tě upozorňovala, že je pro tebe starý!

Hra očí pokračovala.

Dosud nikde nejsem. Zatím jsem neřekla své osudové ANO. Jsem schopna stávající situaci změnit? Ano. Mám žalostně málo času, ale především, mám na to odvalu? Mám tu smělost vyjevit necelých dvacet minut před svojí svatbou, že je všechno omyl? Promiň, nemiluji tě, dychtila jsem jen naštvat jednoho pána a ono se mi to nějak vymklo z ruky? Můj budoucí choť mě drží láskyplně za ruku, na jehož prostředníčku se skví úzký zlatý

kroužek s třpytícím se briliantem. Zásnubní prsten. Už poněkolikáté mě napadlo, zda neumí číst myšlenky. Pravděpodobně má obavy, abych mu neutekla, poněvadž mou paži svírá tak pevně, až mě to zabolí. „Au. To bolí.“

„Co tě bolí?“ ptá se nechápavě. Patrně si ten silný stisk absolutně neuvědomuje.

„Moje ruka...“

„Promiň miláčku. Zamyslel jsem se.“

Nad čím asi hloubal. Má hrůzu, že si to rozmyslím?

On přece netuší, že ho nemiluji a dítě, které nosím pod srdcem není jeho. To neví nikdo. Jenom já. Neví to ani ten, jehož se to týká. Možná to jen tuší. A ten někdo je tady. Cítím jeho upřený pohled na svých zádech, ačkoliv jsem ho doposud nespátřila.

Ne. Nedokážu říct pravdu. Jsem lapená ve své vlastní pasti. Pasticce. Stojíme v malém hloučku a čekáme, až bude odbavena skromná svatba před námi. Měla se původně konat až po té naší. Ale celé se to nějak zamotalo. Cestou sem, na zámeček Jelení, který stojí několik kilometrů od města uprostřed malebných lesů, si část hostů zkracovala cestu a zůstala trčet u spadlých závor. Přijeli pozdě. Druhá půlka se sice dostavila včas, ale nebyli přítomni všichni a tak jsme si to vlastně s nimi vyměnili. Oni šli na obřad místo nás a my jsme museli skoro hodinu čekat, než budeme všichni pohromadě.

Z dlouhého stání se mi dělalo hůře a taky jsem cítila narůstající zděšení. Já ho přece nechci!

Zoufale jsem se rozhlédla a opětovně zaznamenala jedovatý pohled matky, jež se ušklíbla. Naklonila se ke svému budoucímu zeti.

„To víte Honzíčku, musíte na ní dávat pozor,“ neodpustí si šťavnatou poznámku. „Povídala jsem vám, že je to ještě dítě.“

Vykala mu, ačkoliv byli oba skoro stejně staří. Chtěla mu tak dát najevo, že za svého syna ho nikdy nepřijme? Možná chtěla trestat mne, za moji neposlušnost.

Nesnášela jsem její kritiku a neustálé nařizování. Proto jsem se od ní odstěhovala na svobodárnu.

A matka to věděla. Podle toho se také zařídila. Nesouhlasila výběrem budoucího manžela. Stála od samého začátku proti té svatbě, a když jsem ji postavila před hotovou věc, připadala si bezmocná.

Ona bezmocnost nenáviděla. Byla to silná žena, která vždy dostala, co chtěla. Všechno muselo být podle ní. Ale já se už dirigovat nenechám. Asi jsem zdělila hodně z její povahy, kterou nesnáším. Nikdy jsem nechtěla být jako ona, ale asi jsem.

„Nejsem dítě,“ oponuji naštvane.

„Jistě že ne, jsi moje malá kočička,“ podotkne Honza chlácholivě a já zaznamenala nevraživý pohled jeho nejstaršího syna, který k nám popošel a jistě poslední slova zaslechl.

Můj ženich byl o necelý rok starší než moje matka. Dnes má narozeniny. Je mu jednapadesát. V tom je celý ten háček.

„Připravte se, už jdou.“ Ta slova pronesená kýmsi za mými zády mě rozhodila ještě více. Otočila jsem se za tím nejmilejším a nejsladším hlasem na celém širém světě, patřící jednomu ze svědků. Byl to přítel a kolega z práce mého nastávajícího, doktor Filip Pelikán. Toho muže jsem milovala a nenáviděla. Naše pohledy se střetly. Jeho uhrančivě zelené oči se vpily do mých šedomodrých a celým mým nitrem projela vlna smutku. To kvůli němu jsem se vdávala.

2.

Poznala jsem ho teprve před několika měsíci, pár dní poté, co, jsem nastoupila do léčebny těsně po maturitě.

„Slečno, co děláte večer?“ Oslovil mě ve chvíli, kdy jsem neměla čas ani náladu. A tak jsem pořádně nezvedla hlavu. „Nezlobte se, ale nemám čas.“

„A kdy budete mít?“

Přinutil mě tou banální otázkou zvednout hlavu a podívat se mu do těch magických očí. Tmavé vlasy se mu neposlušně vlnily po štíhlém krku.

Vydržela jsem ten upřený a nekonečný pohled. Nevím proč, ale navalila se mi krev do obličeje. Musel si toho všimnout. Jakmile se usmál, objevily se mu v tvářích dva dolíčky. Měl na sobě bílý plášť a kalhoty stejné barvy.

„Proč to chcete vědět?“

„Abych na vás mohl počkat. Vidím, že jste tu nová a třeba bych vám to tu mohl ukázat a taky aby vás nikdo nepřepadl.“

Občas se tu prý stávalo, že v rozlehlém místním parku se potulovaly kriminální živly a obtěžovaly pacientky, které se přijely do lázní léčit. Zaváhala jsem jen okamžik. Já bych si s takovým mizerou poradila. Nakopla bych ho do rozkroku, ale proč se nenechat doprovodit od pohledného mužského.

Musela jsem však dělat trochu drahoty. Aby si nemyslel, že poletím, jak kývne prstem. „Myslíte, že bych se neubráníla?“

„Chcete to riskovat?“ hlesl varovně. „Se mnou se nemusíte ničeho obávat. Tak v kolik?“

„Ve tři,“ zacukrovala jsem.

„Počkám na vás.“ Zamával mi rozverně na rozloučenou. Dívala jsem se za ním dlouhou chodbou, zdobenou čelním nápisem, složeným z červených písmen. Soutěžíme o titul Brigáda socialistické práce. Písmeno B stálo nakřivo.

Za rohem vyběhla moje spolupracovnice Dana. Byla to malá, baculatá, příjemná blondýnka s řádně proříznutou pusou. Vlastnila pracovitého manžela a dvě malé úžasné holčičky, které brebentily jedna přes druhou. Už jsem je trochu znala. Chodily totiž někdy za maminkou na návštěvu do

práce. Starší sedmiletá Terezka byla světlavá, rozpustilá brebentilka s očima jako pomněnky po mamince. Mladší Kristýnka zdělila podobu po svém otci. Toho jsem sice osobně zatím neznala, ale kolegyně měla jeho fotografii na stole pod sklem. Tmavý, drobný pohledný třiatřicátník. Pracovala tady jako stravovací referentka asi deset let a znala každého nejen z personálu. Nebo skoro každého.

„Kdo to byl?“ Ukázala jsem ledabyle za vzdalujícím se zelenookým fešákem.

„Doktor Pelikán. Dělá na příjmu, ale původně je to psychiatr.“ Nedokázala jsem ho celý zbytek pracovní doby vypudit z hlavy.

3.

Do lázní jsem nastoupila hned po maturitě, prvního července, jako dietní sestra. Neužila jsem si žádné volno jako ostatní spolužačky.

Moje maminka byla vdova. Sama splácela půjčku na domek, který si pořídili s otcem, když jsem studovala prvním rokem zdravotnickou školu v Praze.

O rok dříve tatínek zemřel na srdeční selhání. Rok před mojí maturitou. V den mého odjezdu si se mnou ještě povídal o škole a o spolužačkách. Uvažil si silnou kávu s pěti kostkami cukru a napustil vanu vařící vody. „Tak holčičko, dopovíme to příště.“

Potom jsme se rozloučili. Táta se odešel vykoupat a já odjela na internát. Už jsem ho nikdy v životě neviděla. Žádné příště se nekonalo.

Druhý den ráno si mě zavolala soudružka vychovatelka Čelakovská s orlím nosem a tváří posetou pihami od letního horkého slunce.

„Simono, večer telefonovala tvoje matka. Máš se dnes vrátit domů. Tvůj otec zemřel,“ oznámila soucitně.

„To není možné, včera jsem s ním mluvila...“ ucítila jsem podivný tlak svých vnitřností.

„Tvoje matka už telefonovala včera. Ale nechtěla jsem ti to říkat navečer,

abys usnula. A taky už nejel žádný autobus, vlak k vám přece nejedí, že?“ Zalapala jsem po dechu.

„Zemřel v noci ve vaně, selhalo mu srdíčko. Prý si napustil moc vařící vodu.“

Zavřela jsem oči a ucítila, jak mi pod zavřenými víčky vyklouzl proud slaných slz. „Přece nemůže horká voda způsobit jen tak smrt!“ Hlas mi selhal.

„U starších lidí ano. Je mi to moc líto.“ Pohládila mě po rameni a mateřsky objala. Měla stejně starou dceru, i když byla nejméně o deset let mladší než moje matka.

Rozlítostnila jsem se. To nemůže být pravda. Proč?

Bylo mu teprve osmapadesát let. To ještě nebyl tak starý. Co tomu asi říká maminka?

„Proč jedeš tak dlouho? To si celá ty. Někde se flinkat a stará máma, aby všechno zařizovala sama. To sem si tě teda vychovala.“ Matka se tvářila jako vždycky mrzutě. Nebyla uplakaná, jako spíše rozhněvaná.

Neodpovídám. Bylo by to zbytečné. Maminka ráda vedla monolog. Diskuse ji nezajímala, ani ji neuznávala.

„Dověděla jsem se to až dnes ráno. Je to pravda? Jak se to stalo?“ Položím starou cestovní kabelu a prsty se dotkla hořících tváří. Možná mám teplotu. Celou cestu autobusem jsem plakala.

„To je najednou péče. Taky by ses tak starala, kdybych umřela já?“ Její typická odpověď. Úplně na něco jiného.

„Prý umřel ve vaně.“ Pomalu jsem se posadila na rozvrzanou židli a rozhlédla po puntičkářsky uklizené kuchyni.

„Jo. To mi musel udělat schválně. Hypotéka není ještě zaplacená.“ Matka se unaveně posadila vedle mě.

„To nemyslíš vážně mami... Jak můžeš v téhle chvíli myslet na takové věci?“

„A kdo myslíš, že to zaplatí? Myslíš, že v krámu mě platí zlatem? A ty tvoje studia taky pěkně lezou do peněz. Ještě že za rok končíš. Ne aby tě

napadlo jít na nějakou nástavbu. Kdo by tě živil? Nyní bude každá koruna dobrá.“

Asi mě ani neslyšela. Uvažovala racionálně a prakticky, ale hlavně bez citu. Jako vždycky.

Tohle si tatínek nezasloužil. Byl tak strašně hodný. Když jsem byla malá, často si se mnou hrál. Maminka nikdy. Hráli jsme spolu Člověče nezlob se, Dámu a naučil mě i Šachy. Většinou vyhrával a já se vztekala. Někdy mi uklouzlo neslušné slovíčko a táta vymyslel hru novou.

Zakoupil plastovou pokladničku ve tvaru muchomůrky a postavil jí v obývacím pokoji na sekretář.

„Tak. A ode dneška kdo řekne sprosté slovo, zaplatí za něj dvě koruny do kasičky.“ Maminka znechuceně odfrkla. Jí se to totiž netýkalo. Nikdy by sprosté slovo z úst nevypustila

Myslím, že mě táta tenkrát chtěl přinutit, abych se lépe ovládala. Šlo jistě o to mé vztekání.

Jednou večer se vrátil v podroušené náladě. V předsíni zakopl o svoji vlastní pantofli. „Do prdele,“ hlasitě zavřeštěl.

Ležely jsme s maminkou už v postelích a v naprostém nočním tichu jeho zaklení znělo jako výkřik.

Okamžitě jsem reagovala, vyskočila z válendy, popadla houbičku s puntíkatým kloboukem a rychle běžela inkasovat penízky za porušení úmluvy.

Táta seděl v podřepu a nešikovně si rozvazoval tkaničku u boty tak, že jí spíš zašmodrchal. Strčila jsem mu pokladničku, v níž už pár korunek cinkalo, pod nos. „Dvě koruny.“

Pohlédl na mě zakalenýma očima. „Hovno, prdel, sračka, hovno, prdel,“ zaskřehotal opile.

Strnula jsem, ale otec řval smíchy. Maminka, již rámus vytáhl z lože, se přiblížila ve flanelové noční košili s hlavou plnou natáček. „Co blázníš?“ Táta se pomalu narovnal, mrkl na mě a vytáhl černou koženou šrajtofli. Vrávoravým hlasem, zastřeným větším množstvím alkoholu a šátrajíc nejspíš rukou v nemoderní peněženke pronesl. „Já si to můžu dovolit. Já si to totiž zaplatím,“ a podávaje mi papírovou desetikorunu žuchnul na zem. Radostně jsem se zasmála a bankovku sevřela v malé dětské dlani.

Maminka se mínila hádat. „Takhle se chodí domů? Že se nestydíš. A ještě tady děláš v noci kravál. Proč si nezalezeš potichu do postele? Já tady počítám každou korunu a ty takhle rozhazuješ!“

Nepochopila jsem, jestli její poslední slova byla určená mě, nebo panu hostinskému, který tatínkovi naléval. Nevím, zda tím rozhazováním myslela na tatínkem vypité pivo, či mince v kasičce.

Tatínek mi věnoval veškerý volný čas. Milovala jsem ho.

V zimě se mnou dokonce chodil bruslit na místní rybník, tedy rybníček zvaný Žabák. Nazul si brusle zvané kanady a už svištěl. A když jsem fňukala, že mě bolí nožičky, tak mi dělal koně a táhl mě za šálu s sebou.

Bylo to super.

V létě jsme spolu i s kamarádkou Renatou jezdily na kolech na staré koupaliště do vedlejší vesnice vzdálené několik kilometrů.

Ležíme s Renatou na dece a slyšíme nějakého usmrkaného kluka, jak obdivně oznamuje. „Vidíte toho borce, co skáče z tří metrů?“

Posadily jsme se, abychom si ho také prohlédly.

„To je Simko tvůj táta,“ podotkne obdivně Renata.

Nadmula jsem se jako páv. Holky si to potom vyprávěly ve škole a já byla na něj nevýslovně pyšná.

Měla jsem ho moc ráda a jeho smrt mě zasáhla víc, než maminka předpokládala.

„No, budeme se muset uskrovnit,“ pokračovala matka neúnavně. „Na pohřeb měl našťestí našetřeno. Alespoň tam nebudou výdaje. Víš, na kolik dnes vyjde takový skromný funus?“

„Ne. Nechci to vědět.“ Bylo mi z toho špatně. Ještě chvíli a obrátí se mi žaludek naruby.

„Holka, to jsou desetitisíce. Budeme se mít co otáčet.“

Sliny se mi nahrnuly do úst. Bleskově jsem vystartovala na toaletu a tam se vyzvracela.

Pomohla jsem matce zařídit jednoduchý, tichý a hlavně levný pohřeb a vrátila se do školy.

Ve středu první hodinu se vyučoval ruský jazyk. Profesorka Zámečnicková,

silná padesátnice s podbradkem zkoušela z konverzace. „Jelínková, što vy sdělala v prošlom čase?“

Neslyšně povstanu, aby vrzající lavice nenadělala příliš hluku, se sklopenou hlavou a duší zhrzenou smutkem. Ne, že bych nerozuměla, v ruštině jsem byla nejlepší, měla jsem na vysvědčení jedničku, ale nechtělo se mi vůbec mluvit. Stála jsem proto v pozoru a pozorovala barevnou nástěnku s výrazným nápisem Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak. Pod ním visela spousta pestrých pohlednic Kremlu, Matrjošek a řady lidí před Mauzoleem Vladimíra Iljiče Lenina. Měsíc Československo - sovětského přátelství.

„Vy jste se nepřipravovala na hodinu?“ otázala se česky a začala si nebezpečně lámat prsty plné těžkých prstenů s kameny, až v nich křupalo. Stojím, jako když spolknu pravítko a hraji si ze zipem u malého koženkového penálu. „Ne, omluvte mě prosím, nebyla jsem minule přítomna.“

„A co jste měla tak důležitého?“ soudružka křupla všemi klouby u rukou najednou.

Před očima se mi mihla rakev z hnědého dřeva s černou krajkou po obvodu. „Pomáhala jsem něco zařizovat mamince.“

Ve třídě to zašumělo. Všechny holky věděly, že mi minulý týden zesnul otec. Ruštinářka ne.

„A co to bylo tak nutného, že jste nemohla věnovat pouhou hodinku jednomu z mezinárodních světových jazyků?“

Nadechla jsem se. Snad to dokáží říct, aniž se rozpláči. „Zemřel mi tatínek.“

Kyprá profesorka zrudla a pokynula rukou k lavici. „Saditěs.“

Tento rozhovor měl jednu velkou výhodu, i když byl pro ní trapný a pro mě smutný.

Od té doby jsem se totiž stala jejím miláčkem. Držela nade mnou ochranou ruku po celý zbytek studia a protěžovala mě, aniž jsem chtěla. Snad měla výčitky svědomí, že nešetným rozhovorem zjitřila mé rány.

Matce se doma nedostávalo peněz a tak v jednom kuse hořekovala. A běda, když jsem si dovolila jí říct o peníze.

Chystaly jsme se jít se školou do Vinohradského divadla, na hru Atlantida. Moc jsem se těšila. Byla jsem už v divadle několikrát a vždycky to bylo úchvatné. To ale žil ještě tatínek, který mi vždycky tajně nějakou tu korunku podstrčil. Jak se na mojí žádost bude tvářit matka, jsem odhadla docela přesně.

„Mami, potřebuji peníze. Padesát korun.“

„A na co?“ Matka ani nezvedla hlavu od své práce. Drtila slepicím válečkem na nudle sušené skořápky, aby měly dostatek vápníku.

Sledovala jsem její činnost. „Jdeme se třídou do divadla.“

„Na takové nesmysly nemáme peníze,“ zasyčela rozmrzele.

„Ale všechny holky jdou!“

„Tak ty nepůjdeš. Napíšu paní učitelce, že nemáme na vyhazování.“

Popotáhla jsem nosem, ale zůstala hrdá. Nikdy se nenaučím žádonit.

„No neřnukej. Máme domek.“ Odložila váleček, shrnula bílou moučku do plechového kyblíku na rozmačkané uvařené brambory ve slupce a teprve teď mi věnovala přísný pohled.

Maminka tomu říkala domek, ale podle mě to byla barabizna. Těsná vlhká barabizna o dvou místnostech. Před okny miniaturní zahrádka a vedle ušmudlaný dvoreček, kam si maminka okamžitě pořídila slepice a králíky, abychom ušetřili za maso a vejce, protože to podle ní bylo nemístně drahé. Předtím jsme bydleli v okresním městě, v příbytku dva plus jedna. Jednalo se o tmavý přízemní byt v starém, činžovním domě. Jelikož otec pocházel ze statku, toužil po vlastním bydlení.

Celý život šetřili každou korunu na dům. A když se jim naskytla výhodná koupě, začali okamžitě jednat. Stavení nebylo v ideálním stavu. Mělo děravou střechu, shnilá okna, opadanou omítku a uvnitř to čpělo plísní. Ale mohlo být jejich a nestálo mnoho.

Domeček se nacházel uprostřed malebné krajiny Českomoravské

vysočiny, nedaleko rekreačního střediska. Obklopovala ho čarokrásná příroda. Na mezích se modrala mateřídouška, kvetl vřes, na polích schovávala pupava a v lesích žili hadi. Poprvé v životě jsem tam na vlastní oči spatřila veliké klubko černých zmijí, s výraznou klikatou čarou na hřbetě.

Jakmile sehnali od banky půjčku a domek koupili, začal ho tatínek vlastními silami opravovat. Chodil mu pomáhat i jeho kamarád a otec mé přítelkyně Renaty, který mu koupil dohodil. Znali se z práce. Já jsem s jeho dcerou navštěvovala ve městě základní školu, kam jsme později společně dojížděly, a staly se z nás nerozlučné přítelkyně.

Nejdříve shodili u domku střechu a položili novou. Byla plechová a tudíž levnější, ale zase trvanlivá. Nalakovali ji společnými silami na červeno. Potom, co se ten večer spokojeni se svou prací loučili, vyšla matka z kuchyně, kde připravovala večeři.

Zadívávala se na novou střechu. Potom si prohlédla souseda, pana Zemana, který si zrovna zapaloval cigaretu. „Támhle u komína jste to lakoval vy?“ zeptala se přezíravě.

Popotáhl z cigaretky a pokýval souhlasně plešatou hlavou.

„No, to je vidět. Je to tam flekatý.“ Otočila se na podpatku a vplula zpět do svého království.

Rozhostilo se trapné ticho. Pan Zeman už k nám nikdy nepřišel. Táta musel úpravy domu dokončit zcela sám. Vyměnil okna, vymaloval a všude nepřetržitě větral. Na dvorku vybudoval kůlnu na dřevo a uhlí, postavil králíkárnou a stloukl ohrádku pro slepice. Nadřel se jako kůň, ale byl šťastný.

Maminka pracovala v místním konzumu, jako prodavačka. Prodávala i mimo pracovní dobu. Na vesnici, kde se všichni znají, to tak chodí. Někdo zapomene koupit třeba cukr, nebo si některý chalupář vzpomene, že bude opékat špekáčky a nekoupil si je, tak se zastaví a maminka s ním skočí do krámu.

Pokud měla volno, starala se o drůbež a záhonky se zeleninou. Květiny by tam nikdo nenašel. Maminka měla ten názor, že pěstovat něco, z čeho není užitek a nedá se sníst, či zpeněžit, je nesmyslné.

Já jsem přes týden bydlela na internátě v Praze a na víkendy jezdila domů a vůbec se netěšila. Čekala mě spousta práce a žádná legrace. K obědu se

vařil pravidelně králík. Mamka ho sice připravovala na rozmanité způsoby, ale mě už lezl krkem. Jednou byl pečený na zelenině, podruhé upraven na svíčkovou, další týden s knedlíkem a se zelím a naposledy obalený jako řízek.

Už mi z toho lezly oči z důlků. „To je zase králík. Nemůžeš někdy udělat biftek nebo rajskou?“ Prohlásila jsem jednu neděli nad talířem s králíčí sekanou.

Maminka se rozzlobila. „A víš jak je hovězí nezdravé? A taky co stojí? Jednou budeš ráda, až ti táta králíka zabije. Holka nevděčná. Tohle mám za všechnu dobrotu a starost.“

Tatík se rozhovoru neúčastnil a četl noviny.

„No řekni tý holce taky něco,“ strčila do něj hrubě.

Zvedl svoje laskavé oči od novin. „No tak toho děvčata nechte. Příští týden klepnu slepici, jo? Tu strakatou. Beztak jsi říkala, že už nese málo.“

Zmlkly jsme obě. Já měla radost, že nebude králík a maminka zlost, že jí ubude jedna nosnice. Tatínek pokaždé našel nějaký kompromis.

To, že jsem nedostala obnos na divadlo nebyla pravá příčina mého smutku. Tím hlavním důvodem bylo, že jsem prahla po tom, vlastnit senzační tričko, jaké měli vystavené za lákavou výlohou v pasáži Černá Růže.

Byla jsem mladá a chtěla se líbit. Ale nebyly na to finance. Holky ve třídě měly nádherné oblečení a já si mezi nimi připadala jako popelka. Když jsem šla na rande, tak jsem si nějaký ohoz musela od nich vypůjčit. A šminky zrovna tak. To bylo pro maminku teprve vyhazování peněz.

Jak jsem ten domek nenáviděla! Já jsem přece žádný nechtěla, tak proč jsem musela nést následky?

Do divadla jsem stejně nakonec šla. Profesorce Zámečnickové nějakým zázrakem jedna vstupenka zbyla. Ale tričko jsem neměla a finance na něj taky ne.

Neprodleně po ukončení školy jsem nastoupila do Lázní P.

Potřebovala jsem si co nejdříve sama vydělávat, aby mi nikdo nevyčítal, že mě musí šatit, živit a ještě k tomu sklízet nevděk.

Chtěla jsem se oblékat, malovat. Prostě a jednoduše být soběstačná. Vyfasovala jsem čtyři, zbrusu nové, modré zdravotnické šaty, čtyři bílé